

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3721/2023
16.11.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић, Зорице Булајић, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Милош Зеловић, адвокат из ..., против туженог Универзитетског клиничког центра Србије, кога заступа Државно правобранилаштво Београд, ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1897/23 од 11.05.2023. године, у седници одржаној 16.11.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1897/23 од 11.05.2023. године, у делу за исплату мање исплаћене зараде, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1897/23 од 11.05.2023. године, у делу за исплату мање исплаћене зараде.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1612/21 од 08.02.2023. године, ставом првим изреке, дозвољено је објективно преиначење тужбе из поднеска од 04.11.2021. године. Ставом другим изреке, тужбени захтев је делимично усвојен и обавезан тужени да тужилци на име мање исплаћене плате у периоду од марта 2018. године до децембра 2018. године, исплати појединачне опредељене износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате. Ставом трећим и четвртим изреке, одбијен је тужбени захтеви тужилце којим је тражила да се обавезе тужени да јој за период од марта 2018. године до фебруара 2021. године, исплати трошкове за исхрану у току рада и регрес за коришћење годишњег одмора, са законском затезном каматом од доспелости до исплате, на појединачно опредељене износе, као неоснован. Ставом петим изреке, одбијен је предлог туженог да се Република Србија – Министарство финансија и Републички фонд за здравствено осигурање позову у својству умешача на страни туженог, као неоснован. Ставом шестим изреке, тужилца је ослобођена обавезе плаћања судских такси. Ставом седмим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1897/23 од 11.05.2023. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужиле и туженог и потврђена првостепена пресуда у ставу првом, другом, трећем и четвртом изреке. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу седмом изреке и обавезан тужени да тужилји накнади трошкове првостепеног поступка у износу од 86.900,00 динара. Ставом трећим изреке, обавезан тужени да тужилји накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 21.800,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у усвајајућем делу, тужени је изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Тужилја је поднела одговор на ревизију.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије, на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/2011 ... 10/2023), Врховни суд је оценио да нема места одлучивању о ревизији као изузетно дозвољеној на основу одредбе става 1. тог члана, с обзиром да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, правних питања у интересу равноправности грађана, уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права.

Предмет тражене правне заштите о коме је правноснажном пресудом одлучено, а у делу који се ревизијом побија, је исплата на име мање исплаћене зараде. О овом праву тужиле и висини тражене разлике, судови су одлучили у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда у предметима са правним и чињеничним стањем као у овој правној ствари, па у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, што значи да нису испуњени услови из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11...10/23), на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије, у односу на побијани део, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23), Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 10.03.2021. године, а побијана вредност предмета спора је 7.890,80 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни суд, применом члана 403. став 3. ЗПП, нашао да је ревизија тужиле недозвољена.

Приликом оцене дозвољености ревизије, Врховни суд је имао у виду да се ревизија односи и на решење којим је преиначена првостепена одлука, али налази да у конкретном случају нема места примени одредбе о дозвољености ревизије на основу члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП. Наиме, у конкретном случају преиначено је само решење о трошковима поступка, када ревизија није дозвољена према врсти одлуке која се њом побија, сходно члану 403. у вези са чланом 28. став 1. ЗПП.

На основу изложеног, применом члана 413. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић,с.р.**

**За тачност отправка
заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**